

לקוח מ"עלמה- חוברת הדרכה לחגיגת הוסת הראשונה", החוברת היא חלק מערכת הדרכה ונכתבה ע"י שירה לוריא

סיפורי טקסים בתרבויות השונות

קבלת הוסת הראשונה נתפסה ברוב התרבויות העתיקות כשלב מעבר מילדות לנערות, וכסמל ליכולתה של הנערה ליצור חיים ולשמר את מחזוריות החיים בטבע.

הוסת זכתה להוקרה אלפי שנים לאורך ההיסטוריה האנושית, משום שסימלה ברכה ופריון.

לפי גישה זו, נערה אשר קיבלה את הוסת הראשונה הפכה באמצעותה לבעלת כוחות מרפא ויצירה ואף זכתה ביכולות "תקשור" עם הטבע כמו למשל: זימון הגשם.

הטקס הוא הזדמנות להתחבר עם המשמעות של להיות אישה, בכל הרבדים- מזינה, מרפאה, מספקת נחמה, מקבלת החלטות, אימהית, חברה, ואלה.

הטקס מאפשר לנוכחות (לא רק לבעלת השמחה), להתוודע- לפעמים בפעם הראשונה, למתנות הנשיות כגון: יצירת חיים, מחזוריות ואינטואיציה נשית ומסמן את ראשיתו של אתגר ההתבגרות.

זהו, במובנים מסוימים טקס חניכה של ממש.

טקסים מן העולם

בבאלי, אינדונזיה:

הטקס מתחיל בהתבודדות הנערה לכמה ימים. לאחר מכן מלבישים אותה בבגדים מפוארים, מכסים את ראשה, בדומה לכלה, נושאים אותה בחוצות העיר על כיסא אל המקדש, שם היא מקבלת ברכה.

משפחתה ורוב אנשי העיר נוכחים ובסיום נערך משתה.

הטקס נערך ביום החמישי לאחר התחלת הדימום והוא מקור גאוה לאנשי באלי. מעכשיו היא במעמד של אישה- לא עוד ילדה.

בניגוד לחברה המערבית בה הנערות מסתירות את קבלת הוסת, בבאלי הוסת היא מקור גאוה לנערות ולתושבי המקום!

בדרום הודו:

הטקס נקרא " סאמאטי סאדאנג" ונערך ע"י בראהמין (כוהן דת).

הנערה יושבת על עלי בננה, נותנים לה ביצה חיה כאות לפריון, משקים אותה במשקה משמן ג'ינג'ר ולאחר מכן עושים לה אמבטיית חלב.

במקביל המשפחה עורכת משתה.

אצל האינדיאנים, בשבט הנבכו:

בשבט הנבכו הנשיות נחשבת הדבר הקרוב ביותר לאלוהות. טקס קבלת הוסת מציין את ההערכה וההוקרה לנשיות.

הטקס נמשך 5 ימים ו-5 לילות- במהלכו עוברת הנערה שלבים שונים המציינים את השינוי בעקבותיהם הופכת מילדה לאישה קטנה.

אמונתם היא כי בכל פעם שאישה נכנסת למחזוריותה הנשית, העולם ניצל מפני כאוס. בזכות יצירתיות האישה.

בזכות הרחם המרחם.

אצל האינדיאנים בשבט האפאצ'י:

קוראים לטקס- טקס הזריחה.

הטקס נמשך ארבעה ימים – במהלכם מתקיימים טקסים שונים של ריקוד, שירה וגילום דמויות.

כך הן נטמעות עם המצב הפיזי והרוחני של " האישה הלבנה הצבועה" ומאמצות את חוקי נשות האפאצ'י.

הנערות מבצעות טקסים מקודשים, מקבלות ונותנות ברכות ומתנות וחוות את היכולת שלהן לרפא.

ההכנות לטקס מתחילות בדרך כלל כחצי שנה מראש.

ומטרתן ליצור לנערה תלבושת סמלית ומיוחדת, לבנות מקום בו תהיה בזמן הטקס ואחריו (לודג'), בו תוכל להתבודד בזמן הוסת.

הנערה צריכה לעבוד על "כושרה הגופני" וכוח הסבל שלה כדי שתוכל להתמודד עם כל ימי הטקס והמאמץ הגופני הנובע מהם.

המשפחה אחראית לתת מזון ומתנות לאורחים במהלך ארבעת ימי הטקס.

מרגע התחלת הטקס ועד לסיומו מודרכת הנערה על ידי החונך שלה ואיש הרפואה של השבט.

במהלך הימים יש שעות של מוסיקה וריקודים, מספר השעות עולה בכל יום ולילה, הנערה רוקדת כשהיא מלווה באנשים המתחלפים בזה אחרי זה, אנשים שהיא בחרה, שמהווים לה מקור של תמיכה.

ישנם גם טקסי ריצה- ריצה למזרח עם הזריחה וריצה לכל ארבעת הכוונים (צפון, דרום, מזרח, מערב) שמסמלים את "ארבעת מצבי החיים".

שלבים נוספים בטקס: שיתוף סיפורי נשים מהשבט, במהלכם

הנערה נצבעת כולה בתערובת שנחשבת מקודשת -המורכבת מחימר ותירס, איתה היא צריכה להישאר לאורך כל הטקס.

ביום האחרון היא מברכת את אנשיה עם אבקה מיוחדת ושולחת הילינג לבני השבט הזקוקים לריפוי.

היא מקבלת מתנות מאנשיה.

המשפחה בוחרת לנערה סנדקית שתהווה דוגמא עבורה ויהיה להן קשר מיוחד לכל אורך חייה הבוגרים של הנערה.

בטקס עצמו, תפקיד הסנדקית יהיה לרקוד איתה ביום ובלילה, לעסות אותה, לעורר בה את ההשראה ולעודד אותה כשהיא מותשת, לתת לה מזון ושתייה ולהכין ארוחה ענקית לכל קרוביה- לכן עליה להיות חזקה, אנרגטית ומחויבת.

גם לאיש הרפואה תפקיד מרכזי- עליו יהיה לשיר כל הזמן את המנטרות והתפילות.

דמות נשית נוספת שפעילה היא אחות מבוגרת או בת דודה שרוקדת יחד עם הנערה.